Nr 12

av herrar Börjesson i Falköping och Johansson i Skärstad om extra avdrag för nedsatt skatteförmåga för diabetiker.

Den som är drabbad av sjukdomen diabetes får på grund av sjukdomen som sådan vidkännas avsevärt fördyrade levnadskostnader. Insulinet är visserligen kostnadsfritt, men viss del av läkarbesök och kontrollundersökningar måste vederbörande själv svara för. Detta gäller också förlust av arbetsförtjänst på grund av denna nödvändiga behandling.

För att förebygga följdsjukdomar måste vidare kostens sammansättning ägnas ständig uppmärksamhet. Utredningar har påvisat att diabetesdieten är avsevärt dyrare än den vanliga husmanskosten. Enligt en undersökning vid Sahlgrenska sjukhuset i Göteborg för några år sedan framkom det att råvaran till diabeteskost var cirka 40 procent dyrare än till normalkost. Det är således ett faktum att diabetiker får vidkännas betydande fördyringar av levnadskostnaderna.

Riksskatteverket har i anvisningar till taxeringsmyndigheterna (utfärdade den 1 februari 1973) medgivit extra avdrag för nedsatt skatteförmåga för diabetiker.

Av ovannämnda anvisningar framgår att extra avdrag för nedsatt skatteförmåga till följd av diabetes bör utan särskild prövning av havda kostnader medges med 1 000 kronor, om inkomsten inte överstiger för ogift skattskyldig 25 000 kronor och för gift skattskyldig 35 000 kronor för makarna gemensamt. Därest den skattskyldige visar att han i anledning av sjukdomen haft höga kostnader för resor och läkarvård, bör dessa kostnader föranleda ökning av avdraget.

Sedan det extra avdraget fastställdes har en fördyring av levnadskostnaderna ägt rum, inte minst när det gäller diabeteskosten. Till detta kommer att det inte bara är själva diabeteskosten, om man i denna kost endast inräknar oundgängligen nödvändiga livsmedel, som utgör en fördyrande faktor i hushållsbudgeten. Om det gäller exempelvis ett barn som lider av sjukdomen diabetes, får dess föräldrar eller vårdnadshavare i olika sammanhang vidkännas extra kostnader. Vi tänker bl. a. på alla de mer eller mindre nyttiga godsaker som barnen konsumerar. De godsaker som är lämpliga för diabetiker betingar avsevärt högre priser än övriga godsaker.

Av vad som ovan framgått finns det starka motiv för en höjning av det extra avdraget till exempelvis 1 200 kronor. Inkomstgränserna bör samtidigt höjas till 40 000 kronor för ogift skattskyldig och 50 000 kronor för gift skattskyldig. Om den skattskyldige visar att han i anledning av sin sjukdom haft särskilt höga kostnader för sitt livsuppehälle, resor och dylikt,

bör detta föranleda ökning av avdraget. Vidare bör den som har vårdnaden av barn som lider av diabetes erhålla ett årligt skatteavdrag med 500 kronor per år tills barnet har uppnått 16 års ålder.

Det kan i detta sammanhang erinras om att skatteutskottet, som i fjol behandlade frågan om extra avdrag vid inkomsttaxering för nedsatt skatteförmåga, då bl. a. framhöll beträffande diabetikerna att man förutsätter att riksskatteverket inför 1975 års taxering skulle överväga om de ökade levnadskostnaderna och inkomstutvecklingen motiverade en uppjustering av avdragsbeloppen och inkomstgränserna.

Tyvärr har ej någon uppjustering skett. Detta är emellertid i högsta grad motiverat med hänsyn till det senaste årets kraftiga prishöjningar, som lett till ökade levnadskostnader. Inte minst drabbar dessa höjningar diabetikerna.

Med stöd av det anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen anhåller att riksskattenämnden utfärdar nya anvisningar rörande extra avdrag för nedsatt skatteförmåga för diabetiker, innebärande en höjning av det extra avdraget i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 10 januari 1975

BENGT BÖRJESSON (c)
i Falköping

SVEN JOHANSSON (c)
i Skärstad